

Sygn. akt VIII C 126/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 31 sierpnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 31 sierpnia 2021 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko B. W. (poprzednio D.)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 126/20

UZASADNIENIE

W dniu 29 stycznia 2020 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wytoczył przeciwko pozwanej B. W. (poprzednio D.) powództwo o zapłatę kwoty 626,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwaną łączyła z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłacała w terminie kwot wynikających z umowy. W dniu 25 września 2017 roku (...) S.A. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) (...), który następnie w dniu 21 grudnia 2017 roku przeniósł ją na powoda.

(pozew 2-3.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 grudnia 2017 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, na mocy której powód nabył wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załączniku nr 1, w tym wierzytelność opisaną, jako przysługującą wobec pozwanej B. D..

(umowa przelewu wierzytelności k. 11- 12, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności k. 7)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej B. W. wynikająca z zawartej przez nią z pierwotnym wierzycielem, (...) S.A. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że skutecznie

nabył wierzytelność względem pozwanej od (...) (...) w W. wobec nie wykazania, że podmiot ten wcześniej nabył wierzytelność od (...) S.A. Strona powodowa nie złożyła pierwotnej umowy cesji zawartej przez podmiot świadczący usługi telekomunikacyjne z (...) (...). Wprawdzie w treści umowy cesji z dnia 21 grudnia 2017 roku cedent złożył oświadczenie, iż przysługują mu wierzytelności szczegółowo opisane w załączniku nr 1, to jednocześnie samo to oświadczenie w żaden sposób nie dowodzi jednak, iż zbywca wierzytelności nabył ją wcześniej od (...) S.A. Zaznaczenia wymaga, że do akt sprawy nie tylko nie została złożona umowa cesji zawarta rzekomo pomiędzy (...) (...) a (...) S.A., ale także załącznik do takiej umowy, który identyfikowałby wierzytelności objęte jej treścią. Nawet zatem gdyby hipotetycznie założyć, że umowa cesji, o której mowa wyżej, została zawarta i tak brak byłoby podstaw do przyjęcia, iż obejmowała ona wierzytelność wynikającą z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwaną.

Nabycia wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi także, co jest zresztą oczywiste, złożone do akt sprawy zawiadomienie o cesji wierzytelności, które może zostać potraktowane, co najwyżej wyłącznie w kategoriach dokumentu prywatnego. Przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Dokument taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jedynie na marginesie zauważyć należy, że w aktach sprawy brak jest dowodu, nie tylko doręczenia wskazanego pisma stronie pozwanej, ale choćby dowodu jego wysłania (nadania).

Odnośnie załączonego do pozwu wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego wyjaśnienia z kolei wymaga, że nie ma on mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych, co do jego mocy dowodowej w procesie przeciwko konsumentowi, jak w przedmiotowej sprawie. Powyższe przesądził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900).

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzytelność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem.

W świetle powyższych rozważań wyłącznie na marginesie podnieść należy, iż roszczenie dochodzone na gruncie niniejszej sprawy w ogóle nie zostało udowodnione. Powód twierdził, że roszczenie to znajduje swoje źródło w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Strona powodowa nie przedstawiła jednak jakichkolwiek dokumentów, z których miałyby wynikać kwota składająca się na żądanie pozwu, w szczególności do akt sprawy nie została złożona umowa zawarta rzekomo pomiędzy pozwaną a (...) S.A. oraz dokumenty księgowe wymienione w załączniku nr 1 do umowy przelewu wierzytelności. W konsekwencji Sąd uznał, że powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, nie przedstawił bowiem żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że przedstawienie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie, a najpóźniej na pierwszej rozprawie. Powód powinien był w

pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny na posiedzeniu niejawnym, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 roku, III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150). W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.